

SZABÓ IMOLA JULIANNA –
MAGOLCSAY NAGY GÁBOR

Lucid álmok

1

ha becsukom kinyílik
lassú háló a mozdulat
a döbbenet fókuszában
SZAVAK LÉGSZOMJA KOLDULÁS
körülni az arcot könnyű fulladás volnék
volnál holdak háreme a valóság boga
álmot fújtató furulya
belül szólnál csontos meztelen
párkás ködben úgyis elfogynál
mert holnapra elül ez a végtelent pólyázó lidérc
halk lépés az árnyékod mögül
k é n n e l
festett CSEND AMI
MÁSRA VÁR
kifosztja színeid kínoz majd
válladra bontja ősz haját
ezt a venyigerakó sörényt
amiben valaki helyetted fürdik és éjbesző
TÉGED és ENGEM
a vonalat ami átnyúlik hátunk felett
a horizont ébredő zsvaját

2

végül átmosom és rád borítom a dél felé induló napot
 hátha betömi a lyukakat felmarja régi foltjaid
 amíg itt állok előtted
 én a fölemelhető remény én nárciszi kábulat
 én metaforák sarában üzekedő idő
 amíg eltűnsz előlem
 te lebomló féligazság te üveges ködkabát
 te igekötők szócsomóin vergődő erő
 mondd hová terítsem ezt a rémlátó telet
 mondd meddig hullik még arcomból hó
 ez a hibernáns életéh
 fejemben emigráns gondolat lohol
 nem fogy csak mar
 megvarr majd a távol
 melyben laza rémálom gyötör
 EGY KISLÁNY HÚLT HELYÉN TETTEN ÉR A NYÁR
 amíg fel nem ér az égig velem marad
 mint a kés villa kanál
 az abroszról ami csupa folt hímzett talány
 a vacsora gőzében kisikló lányhomály
 mert válasz nélkül hagy a szád
 válasz nélkül az árral öklelő eszed
 papírhajó a folyó gerincén
 eszi az idő a tekinteted

3

későre jár
koromzsákra lép a tollászkodó nap
szétporlik aranya
mozdulatlan hull alá
karja megakad nem figyelsz
széteső szemed alatt
A VÁGY NYOMA FÉNYTŰ
indolens harang hegynek döntelek
arcom a semmi szétfolyó vonala
törött foncsor méltatlan tükör
dobverő kegyelem lophatatlan ritmusa
a kérdés mely tart és visszatart
szívednek hány ajtaja van
hegyek hátán hány út szalad
TENYÉREN A TÁJ KOSZOS KIRAKAT
benne fák jégcsapok
üveggyöngyök és fogak
álmunkból mind kihullanak
s te völgytalpak redőibe költözöl
sárgára vékonyodik a hajad
bőr alá gyűröd régi szárnyadat
égetett kenyér keserű morzsa
testetlen árnyak szúrnak az égboltra

4

megtelik vízzel a szó
buborékparton dörög a dagály
fogyó Holdnak nyomott falak mentén
este nyolcat rajzol a lányok lepecsételt melle
HIDEG GERINCKABÁT
valahol fák ügetnek
rosszul préselt nyomodban ülök
teleírva lopva

5

páncélból
 meg a tél sebéből buggyan elő
 ez a sorjázó varázs
 kihúlt színek körvonala
 átfogja újra a múlt karjait
 félek a határban
 a hóban akvamarin tekintet ropog
 és félem/ékből nyílik egy megígért ünnep
 mely elmarad túlalszik kihunyo
 zacskóba zárt távoli íz
 a viharral versengő nőbeszéd
 csendes vitorlák szakadt hasán
 a fény álruhába takar KIÉGETT ÉL

6

 nekiereszkedünk
 de megtart az esőtenyér
 nézd violák rügye pattan a fűben
 bábeli nyíl ez a böjti zsinat
 FÁRADT SZÉL ZUHAN
 a meggörnyedt hátnak
 agg juharosbeli táj az öröm
 markolásból langy vizekből
 nyílik a hó mellyel átszorongalak
 alig zárt kabáton hibban a reggel
 arcod gyűrött terítő
 makacs foltok az évek
 félrehajtott álom
 elmarjul ma is ez a földig érő románc
 féltékeny szél keze reszket
 és telet hord